

## ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΣΑΝΤΟΡΙΝΙΟ

Σκυφτό, μ' ἕνα φορτίο στὸ χέρι, σὲ βλέπω καὶ τώρα, φίλε μου, νὰ περνᾷς τὶς γειτονιές, στὰ καλοκαιριάτικα μεσημέρια, στὸ κρύο, ἢ κάτω ἀπ' τὴ βροχή.

Τὰ πεζοδρόμια θυμοῦνται ἀκόμα τὰ βαρειά σου βήματα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας, οἱ τοῖχοι τῆ σιλουέττα σου καὶ τὰ σοκάκια τὸν ἦχο τῆς φωνῆς σου.

Μὰ ποιὸς ἄραγε θυμᾶται τὸν πόνο σου;

Ἄντίλαλο δὲν εὔρισκε στὸ πέλαγος τῆς ἀδιαφορίας μας, ὅπως ἡ κραυγὴ τοῦ ναυαγοῦ μέσα στὴ θάλασσα—ὁ ἀγιάτρευτος πόνος σου, ἀδελφέ.

Σὲ μένα τὸ βέβηλο ἔμαθες πῶς ἀφοσιώνονται, τὶ σὲ κάθε σου πράξη ζωντάνευες ἕνα κήρυγμα τοῦ Ναζωραίου. Μὰ ἡ καλοσύνη σου πληγώθηκε στὶς λόγχες τῆς κακίας μας καὶ τὶς θυσίες σου δέχτηκεν ἡ ἀχαριστία μας.

Τὴν κάθε ἄχαρη στιγμή γύρευες νὰ μορφαίνης καὶ ποτὲ δὲν ἔπαψες ν' ἀτενίζης τὸ μέλλον, σὰ μιὰν ἄγνωστη πολιτεία μὲ θλίβερους δύσες καὶ νέες θάλασσες—ὦ κυνηγὲ ἀκούραστε τῶν φευγαλέων συννέφων.

Κι ὅταν κι ὁ τελευταῖος σύντροφος μ' ἀφήση, ἐσύ, θ' ἄρχεσαι στὴ μοναξιά μου, θὰ κάθεσαι ἀγνάντια μου, θὰ μὲ κυτᾶς πονεμένα καὶ θὰ μοῦ λὲς σὰν πρῶτα, τὰ κρυφὰ σου παράπονα—ὦ νικημένε φίλε ἀπ' τὴν πραγματικότητα.

## ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΕΣ

Οἱ δυὸ φίλοι σωπαίνουν.

Ἦρθεν ἡ στιγμή νὰ χωριστοῦνε κι ὅμως δὲν ἔχουν τίποτα νὰ ποῦν.

—Μοῦ φανέρωσες λοιπὸν ὅλα τὰ μυστικά σου; Μοῦ ξεδίπλωσες ὅλες τὶς πτυχὲς τῆς πολυπαθῆς ψυχῆς σου; Τί στέκεις ἀμίλητος;

—Θυμᾶσαι; Κάποτε μοῦπες:—Νὰ προτιμᾷς τὴ σιωπὴ ἀπὸ τὴ φλυαρία ποὺ μολύνει τὸ ἱερὸ τῶν ἀναμνήσεων.»

Δόσε μου λοιπὸν τὸ χέρι κι ἄς χωριστοῦμε.

Κι ἀργότερα,

ὅταν ἡ λαμπάδα τοῦ πόνου φλογίση τὴν ψυχὴ μας, ὅταν τὰ λάθη μᾶς ταπεινώσουν καὶ οἱ κακοὶ μᾶς λογχίσουν, τότε, γεμάτοι κ' οἱ δυὸ ἀπὸ τὰ πλούσια δῶρα τῆς πείρας, θαρθοῦμε καὶ πάλι, ἀγαπημένε, νὰ τὰ ποῦμε στὴν παλιὰ μας γωνιά.

## Σ Ε Ρ Ε Ν Α Τ Α

Ἄπ' τὰ κλεισμένα παράθυρα περνᾷ καὶ φτάνει ὡς τὰ θάθη τῶν ὕπνων, νὰ μᾶς γοητέψη.

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς νύχτας ποῦ μᾶς ξυπνᾷ γιὰ νὰ μᾶς ρίξη στοῦ τραγουδιοῦ τ' ὄνειρο.

Εἶναι ἡ μελαγχολία ποῦ μᾶς χαϊδεύει τ' ἀφτί ὅταν τ' ἀγαπημένο χέρι δὲ βρῖσκεται δίπλα μας,

— αὐτὴ ποῦ μᾶς σέρνει στὸ σιωπηλὸ βασίλειο τῶν κυπαρισιῶν.

Οἱ τελευταῖοι ἤχοι χάθηκαν στὸ σταυροδρόμι, μὰ τὸ κλειστὸ δωμάτιο κρατεῖ ἀκόμα σκόρπια τὴ μελωδία.

Κρατεῖ ἀκόμα σκόρπια τὴ μελωδία ποῦ ἔπρ'επε νὰ σὲ γοητέψη, κι ὅμως, ψυχὴ μου, κλαῖς.

— Ποιὰ χαμένη εὐτυχία σοῦ θύμισε, ποιὰ λάθη σου, τὸ νύχτιο αὐτὸ τραγοῦδι ποῦ ἄλλοτε σοῦ χάριζε τὸ ρεμβασμό;

## Η ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΗ ΑΛΚΥΟΝΑ

Οἱ νύχτες τῶν παιδικῶν μου χρόνων, ξανάρχονται στὴν ἀγρύπνια μου.

Κάτω ἀπ' τὴ μικρὴ λάμπα, ἀνοιχτὸ τὸ μαθητικὸ βιβλίο ποῦ δὲ διάβαζα. Κοντὰ, ἡ καλὴ μου μητέρα, γάζωνε στὴ μηχανή, τ' ἄσπρα ροῦχα ποῦ φάνταζαν γαλάζια.

Γαλάζια φτερὰ ἡ φαντασία μου ἔπερνε ἐνῶ ἐκείνη γάζωνε καὶ ἡ βοὴ τῆς μηχανῆς μὲ ταξείδευε στὴ χώρα τῶν ὑποσχέσεων. Ὁ! ποῦ νὰ βρῖσκεται ἡ χρυσὴ ἐκείνη ἀψίδα ποῦ ἔγραφε « μέλλον »;

Σπίτια πελεκητὰ, δεντροφυτεμένοι δρόμοι, ρόδινες ἀκρογιαλιές, δὲ σᾶς ἀντίκρουσα παρὰ τότε, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῆς μικρῆς λάμπας, ὅταν ἡ βοὴ τῆς μηχανῆς μὲ γλυκονανούριζε.

Μὰ γιατί δὲ μοῦδειξες, ὦ φαντασία, τὴν ἄβυσσο ποῦ ἀργότερα κατρακύλησαν οἱ ἐλπίδες μου, γιατί δὲ μὲ πέρασες ἀπὸ τὰ μονοπάτια ποῦ ἡ ψυχὴ μου, ἀπελπισμένη, σεριάνισε τὸν πόνο της;

Ρυτιδωμένο πρόσωπο τῆς καλῆς μου μητέρας, πρόβαλε μὲ τὸ θλιμένο σου χαμόγελο, κ' ἔλα νὰ πρᾶτῆς τίς νύχτες τῆς ἀγρύπνιας μου, τώρα ποῦ ἡ κουρασμένη ἀλκυόνα τῆς φαντασίας δὲν ταξιδεύει παρὰ στὰ περασμένα.

## ΟΙ ΕΓΓΟΙΕΣ

Γύρω απ' τὸ κρεβάτι τοῦ κοιμισμένου στέκονται ἀνήσυχες οἱ Ἔγγοιες.

Σὲ λίγο, ἡ πρώτη, ὑψώνει τὰ χέρια :

— Διῶξε τὸ πνεῦμα τοῦ Κακοῦ, ὦ Μοίρα, καλομοίρα. Κάπου τριγύρω βρίσκεται καὶ τὸ φτερούγισμά του, ταράζει τὸν ὕπνο του. Τὸ πνεῦμα διῶξε τοῦ Κακοῦ ποῦ τὸν παραμονεύει κ' ἐγὼ θὰ φύγω ἀμέσως ἀπὸ κοντὰ του.

Ἔπειτα ἡ δεύτερη :

— Θὰ τοῦ χάρισης κάποτε τὴ δυνατὴ ἀγάπη, ὦ Μοίρα, καλομοίρα ;

Καὶ στὸ τέλος ἡ τρίτη :

— Ἡ δυνατὴ ἀγάπη ἄς μείνῃ ἀνεκπλήρωτη μπροστὰ στὸ μεγάλο του ὄνειρο τῆς δόξας. Μὰ θὰ φτάσῃ ποτὲ ν' ἀντικρύσῃ τὸν ἥλιο ἀπὸ μιὰ κορυφῆ, ὦ Μοίρα καλομοίρα ;

Μέσα στὴν κάμαρα ἀπλώθηκε σιωπὴ κ' οἱ τρεῖς Ἔγγοιες περιμέναν ἓνα νεῦμα τῆς Μοίρας.

Ἄξαφνα, ὁ κοιμισμένος ταράχθηκε, ἔβαλε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του, κ' ἔπειτα χτυποῦσε στὸν ἀγέρα σὰ νᾶθιλε νὰ τὶς διώξῃ.

Σαστισμένες οἱ Ἔγγοιες ἀλάργεψαν, μὰ δὲν ἔφυγαν οὔτε στιγμὴ ἀπ' τὸ προσκέφαλό του. Ἀνήσυχες, περιμένουν ἀκόμα τὴν ἀπάντησιν ..

## Η ΣΤΙΓΜΗ

Εἶχε πιά σκοτεινιάσει ὅταν ἡ καλὴ του ἔφυγε.

Σὰν ἔμεινε μόνος ἦταν χαρούμενος. Σταμάτησε τὴ φτερωτὴ Στιγμὴ ποῦ ἔφευγε καὶ τῆς εἶπε :

— Στάσου, θὰ γίνῃς δική μου.

— Δὲ γίνομαι κανενός. Πετῶ στὸ ἄπειρο καὶ πάω νὰ σβύσω.

— Ὅχι, δὲ θὰ σβύσης. Κλείνεις μέσα σου τὴ χαρὰ τῆς ἀγαπημένης μου καὶ τὴ δική μου μέθη. Θὰ σὲ κάνω ἀθάνατη. Εἶμαι ὁ ποιητής.

— Δὲ θᾶμαι πιά Στιγμὴ ἂν ζήσω περισσότερο, καὶ δὲ θὰ δοκιμάσω ξανά τὸν ἴλιγγο τοῦ φτεροῦ.

— Θὰ σὲ παραδώσω στὴν ἀθανασία, ὡραία καθὼς εἶσαι, καὶ θὰ λάμπῃς κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο της, σὰν ἄγαλμα ἀπὸ χρυσάφι.

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε : Δὲν ἔσβυσε ἄδοξη μὰ ζεῖ ἀσάλευτη μέσα στὸ ἔργο τοῦ ποιητή.

## ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Καλοκαῖρι.

Περπατοῦσαν στὴν ἐξοχὴ κάτω ἀπ' τὸν πυρωμένον ἥλιο.

Ἦταν βαλαντωμένοι καὶ τὰ πρόσωπά τους γυάλιζαν ἀπ' τὸν ἰδρῶτα.

Ζητοῦσαν λίγη σκιά νὰ ξαποστάσουν, δυὸ ἀγαπημένοι ποῦκλεψαν τὴν ὥρα τούτη γιὰ νὰ χαροῦν.

Πιὸ πέρα ξάνοιξαν ἓνα κιόσκι καὶ χαιρέτησαν μὲ φωνές καὶ γέλοια τὸ ἀνέλπιστο λιμάνι τῆς σκιάς.

Μπήκαν τρεχᾶτοι καὶ κάθησαν στὸν πλεχτὸ πάγκο.

Μόλις ξεκουράστηκαν, κυτταχτήκαν μὲ χαμόγελο, μὰ καμμιά ἐρωτικὴ φρικίαση δὲν ἔνοιωσαν αὐτὴ τὴ φορὰ.

Σὰν ἓνας πέπλος νᾶπεσε ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους καὶ φάνηκαν γυμνὰ ἀπὸ κάθε ὠμορφιά πού εἶχαν πρῶτα.

Τὰ βλέφαρά τους θάρυναν καὶ χαμήλωσαν, ἐνῶ μέσα τους παρακαλοῦσαν τὴ σιωπὴ νὰ πῆ κατὶ γι αὐτούς.

Καὶ τότε εἶδαν δίπλα τους, μιὰ τριανταφυλλιὰ μ' ἓνα μονάχα ἀνοιχτὸ τριαντάφυλλο.

Ἐνας στεναγμὸς ξέφυγε ἀπ' τὸ στήθος ἐκείνου κι ἄθελα, ξανακύτταξε τὴν ἐρωμένη του πού δὲν ἦταν πιά ὠραία. Ἔσκυψε πάνω στὸ τριαντάφυλλο, τὸ κύτταξε, τὸ κύτταξε, καὶ γιὰ νὰ διώξῃ τὴν ἀθάσταχτη σιωπὴ, ρώτησε μὲ διψασμένα χεῖλη:

— Πές, μου, ποῖο εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς πάντα νέας ὠμορφιάς σου, ὃ τριαντάφυλλο, πὸν στολίζεις τὸ ἀπόμερο τοῦτο καταφύγιο;

Τότε τὸ τριαντάφυλλο, σάλεψε ἀπ' τ' ἀγέρι σὰ νᾶθιλε νὰ πῆ:

— Γιατί μὲ κόβουν πρωτοῦ γνωρίσω τὸ μαρασμό.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΠΙΕΡΙΔΗΣ